

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Charlotte Phillips

Tűsarkon a vadonban

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Charlotte Phillips, 2014 – Harlequin Magyarország Kft., 2017

A ROMANA 618. eredeti címe: *Man vs. Socialite* (Harlequin Mills & Boon, Modern Heat)

• Magyarra fordította: *Hulley Orsolya*

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 618. számában, 2017

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-050-1

• *Kép*: Thinkstockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2017

• *A kiadó és a szerkesztőség címe*: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó*: dr. Bayer József

• *Főszerkesztő*: Vaskó Beatrix

• *Telefon*: +36-1-488-5569; *e-mail cím*: harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Az a jó az okostelefonban, hogy az ember élőben követheti, amint a kommentelők földre döngölik, miután magára haragította az egész világot. Illetve... *jónak* éppen nem lehet nevezni... Na mindegy. Valaki ezt írta a Twitteren:

Tüntessétek már el ezt az @evieIT-Girlt! Azt képzelem, büntetlenül sértegetheti @SurvivalJackT-t? #kiscsaj

Hurrá! Már új Facebook-csoport is alakult...

Hajtsátok ki a Miss Knightsbridge valóságshow-ból Evie Staverton-Lynchet! Az oldalnak máris 15 000 követője van... És egyre csak nő a számuk...

Új videó a YouTube-on...

Nézze meg, amint az ismert címlaplány, Evangeline Staverton-Lynch azt állítja, Jack Trent hivatásos túlélő expedíciói megrendezett bohóckodások!

A gyalázatos videót csak két napja töltötték fel az internetre, de máris több százezren kattintottak rá.

Evie-nek elege lett a gyűlölködő kommentárokból, ezért inkább kikapcsolta a telefonját. Sóhajtva kortyolt a rossz ízű, híg kávéból. Annak az embernek az irodájában ült, akitől azt remélte, képes őt kihúzni a slamasztikából.

Csakis magának köszönheti, ami történt, de egyedül nem tudja megoldani az ügyet.

Chester Smith ügynökben volt minden reménye. A szakmájában varázslónak is nevezték, mivel csalhatatlan érzékkel ismerte fel az eladható tehetségeket. A jó házból való úrilányból, vagyis Evie-ből is ünnepelt tévésztárt faragott. Chester a nagy üvegasztalra könyökölt, s merőn bámult maga elé. A falakat védenicei dedikált fotói borították. Íróasztalán katonás rendben sorakoztak a friss bulvárlapok. Legalább három a címlapon hozta a Staverton-Lynch-botrányt. Chester megigazította tökéletesre zselézett fürtjeit. Felnyitotta a laptopját, és megnyomta a „lejátszás” gombot. A felvételt titokban, egy mobiltelefon kamerájával rögzítették. Evie lehunyta a szemét. Nem volt kedve újra megnézni a megalázó képsorokat, melyek két napja, vagyis a videó megjelenése óta végtelenített filmként pörögtek az agyában.

A képminőség ugyan nem volt tökéletes, de így is egyértelmű volt, hogy ő szerepel a felvételen. Kedvenc laptáskája – mely szinte a védjegyének számított – ott pihent mellette a fehér damasztterítővel bevont asztalon. Az apja ült vele szemben. A felvétel csak a férfi hátát mutatta: olyan egyenesen ült, mint egy katonatiszt. A háttérben, kissé elmosódottan, a többi vendéget is látni lehetett. London elegáns Knightsbridge negyedében ebédeltek, a gazdagok és szépek egyik kedvenc találkahelyén. Az apja – szokásához híven – nem megkérte, hanem felszólította, hogy találkozzanak. Evie csupán arról dönthetett, hány fogást eszik, s a helyet is ő választotta. Ha már egy órán keresztül túrnie kell az apja kritikus megjegyzéseit, legalább olyan környéken történjen, ahol otthon érzi magát.

Legnagyobb öröme megrázkécsa őket néhány rajongó. Mosoly, rövid csevej, pár közös fotó – az apja közben nyugtalanul mocorgott; majdnem felrobbant az idegességtől. Evie magában mosolygott, mert éppen ez volt a célja. Az apja nem tartotta túl sokra. Az sem érdekelte, mivel tölti az idejét. Egyetlen dolog számított: hogy ő ne kerüljön kínos helyzetbe a lánya miatt.

Evie jól érezte magát az étteremben. Itt olyan emberek vették körül, akik felnéztek rá. Igaz, személyesen nem ismerték, csak a tévéből.

Hús évén át jelentéktelen, szürke egérkének érezte magát. Aztán jött a nagy lehetőség: ő lett a *Miss Knightsbridge* címet viselő, igencsak népszerű valóságshow sztárja. Megváltozott az élete, minden álma valóra vált.

De elég volt egyetlen ostoba tévedés, s kártyavárként dőlt össze az egész. A rajongók letaszították a trónról. Tegnap még ünnepelt híresség volt, ma már közutálat tárgya.

Chester babrált valamit a számítógépén. Immár az egész képernyőt betöltötte a kép, s maximális hangerőn dübörgött a videó.

– Eszem ágában sincs nézni azt a műsort – mondta az apja a felvételen. – Nem akarom látni, amint nevetségessé teszed magad. Fogalmam sincs, miért érdekli az embereket, mivel ütöd el az idődet. – Kis szünet állt be. Az apja ivott egy korty fehérbort. A felvétel eközben Evie-t mutatta: egyre erőltetettebbé vált, végül el is tűnt arcáról a mosoly. – Ha bekapcsolom a tévét, akkor inkább a másik csatornát nézem, a *Jack Trent extrém túlélőtáborát*.

Újabb csend állt be, csak a többi vendég beszélgetését, az evőeszközök és poharak csörömpölését lehetett hallani, meg egy nagyon hangos kávéfőző gépet. Evie nem tudta, melyik tény döbbsentette meg jobban: az, hogy az apja néha tévét néz, vagy az, hogy elárulja a saját lányát, s konkurens csatornán futó adást néz.

Hús évén át hiába küzdött. Kezdetben az apja szeretetét akarta elnyerni, később már az érdeklődésével is beérte volna. Ám hiába reménykedett. Az ember azt hinné, a két évtized immunissá tette a férfi gorombaságaival szemben. Az utolsó fél évben úgy érezte, tényleg *kedvelik* az emberek, s ettől szárnyakat kapott. Egy tévés stáb őt választotta a *Miss Knightsbridge* című valóságshow főszerepére. Az adás óriási nézettséggel ment, s Evie azonnal az érdeklődés középpontjába került. Interjúkat adott, fotózni hívták. Most készült piacra dobni a saját tervezésű ékszerkollekciónak. Évek óta erről álmodott, csak nem volt elég bátorsága, önbizalma megvalósítani. A saját lábára állt, már nem szorult az apjától kapott havi apanázsra. S miként reagált minderre? Kinyilvánította, milyen kevésre tartja a lánya igyekezetét. Evie egy pillanatra eltöprengett, melyik hivatás felelne meg az apjának. Talán ha agysebésznek állna...

– Játszod az eszed az emberek előtt – folytatta az apja a fejmosást. – Gyerekkorodban mindent megkaptál, mégsem éred be ennyivel.

Amikor csak tehette, felemlegette a gyerekkorát. Mintha Evie-nek még mindig hálásnak kellene lennie – a nagy semmiért. A nevéen és a pénzén kívül mit kapott az apjától? A lány az édesanyja halála után mindent megpróbált, de bármennyire erőlködött, az apja nem mutatott iránta sem szeretet, sem ragaszkodást.

– Milyen szerencse, hogy anyád ezt már nem élhette meg.

Evie-t szíven ütötte ez a mondat. Akkor, az étteremben, s most is, hogy újrhallotta. Az ékszerek tervezése közben folyton az anyja járt a fejében. Az asszony imádta a bizsukat, a kiegészítőket. A lánya kedvére játszhatott a szépen csillogó gyöngysorokkal, gyűrűkkel, brossokkal, melyeket az ékszeres doboz rejtett. Ez volt az egyik legkedvesebb gyermekkori emléke. Aztán a játék helyét elfoglalta a fegyelem, a magány és a feltétlen engedelmesség.

Ez a mondat okozta a későbbi galibát is. Dühösen, meggondolatlanul reagált az apja támadására. Összeszorult a gyomra, mert tudta, melyik rész következik a felvételen.

– Jack Trent korábban a seregben szolgált – jelentette ki gúnyosan.

Arrogánsnak, harciasnak hallotta a saját hangját. Elpirult a szégyentől.

– Nem csoda, hogy inkább az ő műsorát nézed – fűzte hozzá.

Drill és fegyelem – ez a két dolog jellemezte egész gyerekkorát. Az anyja halálával eltűnt a nőies derű és könnyedség, mely ellensúlyozni tudta volna a ház hideg, agyonszabályozott légkörét. Az apja inkább néz a tévében egy katonát, mint őt – Evie szívét elöntötte a keserűség.

– Trent műsora valódi dokumentumfilm – vágott vissza az apja. – Van tartalma; nem olyan mű-izé, mint amit te produkálsz. Öt percig néztem, de annyi elég is volt belőle. Felszínes szemét. Nevetségessé teszed vele a családot.

A családot, nem pedig a családunkat. Csak véletlen elszólás volt, vagy szándékosan fogalmazott

így az apja, mert ezzel is ki akarta zárni a körből? Az utóbbi években nem rejtette véka alá, mekkora különbséget lát Evie és a testvére, Will között. Nem is testvér, csak féltestvér, gondolta. Az anyja volt közte és Will között az összekötő kapocs. Az asszony halála után Evie úgy érezte magát, mint egy kakukkfőka. Rettenetesen elszomorodott ettől a gondolattól, s hirtelen féltékeny lett Jack Trentre és az idétlen túlélőtudományára. A fájdalom átvette az irányítást; úgy döntött, megvédi magát az apjával szemben. Sajnos épp szegény Jack Trent volt a téma, így őt használta fel az ellentámadáshoz.

– Tartalma?! – fújt dühösen. – Te bedőlsz ennek? Azt hiszed, tényleg a szabadban éjszakázik, és patkányt sütöget a tábortűz felett? Amint kikapcsolják a kamerát, rögtön rohan a legközelebbi ötcsillagos hotelbe. Pehelypárnán alszik, és végigeszi az egész étlapot!

Chester felhördült. A bizarr hang visszarángatta Evie-t a jelenbe – és a riasztó valóságba.

– Már sokszor meghallgattam, de még mindig sokkol – állapította meg az ügynök borzongva. Megállította a videót, és védecére pillantott. – Mégis, mi járt az eszedben, mikor ezt mondtad? Ezzel a pár mondattal romba döntötted a karrieredet, és valószínűleg Jack Trentet is magaddal rántottad. A gyártó cégnél mindenki ki van borulva.

– De ez csupán az én személyes véleményem – védekezett Evie. Igazság szerint nem is ez volt a véleménye, egyszerűen csak dühös volt és hebehurgya. – Ráadásul csak azért mondtam, mert az apám szívesebben nézi Jack Trent műsorát, mint engem. Az indulat beszélt belőlem, és persze nem a nyilvánosságnak szántam.

– Úgy tűnik, elfelejtetted, hogy ugyanaz a cég gyártja a *Miss Knightsbridge*-et és a *Jack Trent extrém túlélőtáborát*. A bulvársajtó szerint nemcsak úgy beszéltél összevissza, hanem belső információkat kotyogtál ki. – Chester jelentőségteljesen előrehajolt. – Mert ugyebár konkrétumokat mondtál: Jack Trent nem odakint tölti az éjszakát, hanem ötcsillagos szállodában kényezteti magát, satöbbi, satöbbi.

Chester bezárta a videót a számítógépen, majd megnyitotta a Facebookot.

– Húha. Jack Trentnek igencsak hűséges rajongótábora van. Alakítottak egy új csoportot. „Dobjátok ki pletykás Evie-t a tévéből” – olvasta. – Eddig tizenhatezren csatlakoztak.

Evie nem mondhatta el ugyanezt a saját rajongóiról. Eddig egyetlen támogató üzenetet sem kapott. A gyomrába mart a féltékenység.

A kezébe temette az arcát, s közben kétségbeesetten meredt az üvegasztalra.

– Kérlek... Nem akarok erről többet hallani.

Utólag a legszívesebben leharapta volna a nyelvét. Miért is szaladt ki a száján az a gonosz megjegyzés? Azért, mert az apja ismét sarokba szorította, s így nem volt más választása, mint visszavágni. Sajnos ezt túl dühösen, túl meggondolatlanul tette. Jack Trent, az egykori katona valószínűleg éppoly hideg és elutasító, mint az apja. A Jackre tett rosszmájú megjegyzéssel valójában az apját támadta.

Sok év óta tűrte a férfi egykedvűségét, vagy – jobb esetben – kritikus megjegyzéseit. Mégsem volt képes a véleményét a szemébe mondani.

Egy pillanatra elfeledkezett arról, hogy nyilvános helyen ülnek, s bárki kihallgathatja a beszélgetésüket. S bár a közösségi oldalán elnézést kért, már nem tudta elkerülni a katasztrófát. A videó vírusként terjedt az interneten.

– Odakint most te lettél a fekete bárány, darling – szólt Chester, és jelentőségteljesen Evie felé bökött a tollával. – Az egészben az a legrosszabb, hogy a döntéshozók is így tekintenek rád. Azért kedveltek az emberek, mert a „butuska, de bájos nagyvárosi lány” képét közvetítetted a nézők felé. Ráadásul remekül értettél a divathoz, és menő barátaid voltak. De mindez nem számít, mert megtámadtál valakit, akit nemzeti hősnak, mi több, valóságos szentnek tekintenek idehaza. A báj itt már nem segít. A közönség úgy véli, megmutattad az igazi arcodat, és az igazi arcod... hát, kedvesem... az egyáltalán nem tetszik nekik.

Chester fürgén begépett egy újabb oldalt, majd Evie felé fordította a képernyőt.

A lány nem akart odanézni, de az utolsó bejegyzésre így is felfigyelt.

@evielTgirl luxusban él. @SurvivalJackT a hazáért harcolt. #luxuslány

Evie a szemére szorította a kezét. Ám az ügynöke nem hatódott meg, folytatta a kíméletlen kritikát.

A taxi megállt a Purple Productions központi irodája előtt. Jack Trent fogcsikorgatva szállt ki az autóból. Ingerült volt, mert be kellett jönnie a városba, hogy öltönyösökkel tárgyaljon. Ennél nagyobb időpocsékolást el sem tudott képzelni. Amint Londonba érkezett, mindig elkezdte a visszszámolást: még hány órát és percet kell töltenie a nagyvárosban, mire végre hazaindulhat.

A Skót-felföld volt az otthona. Kialakított egy központot, mely túlélési tréningekkel foglalkozott. Épp következő kalandjára készült, már csak az utolsó simítások voltak hátra. Ám egyelőre jegelnie kellett az ügyet. Nincs arra szó, mennyire bosszantotta Jacket a dolog. Először fordult elő, hogy nem csupán katonai oldalról kívánta megközelíteni a túlélés kérdését, és bizonyítani a képességeit. Nemcsak rengeteg pénzt és energiát ölt az új kihívásba, a szívét-lelkét is beleadta. Ha kevesebb dolga lenne, akkor sem örülne a főnökkel való találkozóknak, de így, nem sokkal a start előtt az idegösszeomlás kerülgette.

Ennek ellenére tudta, szükség van a pofavizitre. Mióta a televízió is beszámolt a kalandjairól, túlélési tréningjei mind nagyobb népszerűségnek örvendtek, a cége remekül ment. Egy találkozó itt, egy interjú ott, s máris új lehetőségek nyíltak meg előtte. Végre gyerekek számára is szervezhetett túlélőtúrát. Ezzel régi álma vált valóra. Szerette volna jóvátenni a múltban elkövetett hibáit. Régebben biztos nem utazott volna a városba, hogy körbeudvarolja az ügynökét meg a produkciós cég embereit. De most, hogy a gyerekek számára szervezett program startra kész állapotban volt, muszáj volt találkoznia néhány PR-szakemberrel.

Azt hitte, rossz viccről van szó, mikor először hallott az interneten kerengő pletykákról. Valaki azt állította, az összes kalandja nem több pusztá szemfényvesztésnél. Nem arról volt híres, hogy egész nap az interneten lóg. Egészen más probléma foglalkoztatta: úgy találta, az a hely, melyet kinézett a folyón való átkelésre, mégsem megfelelő, mert túl veszélyes a gyerekek számára. A rosszindulatú pletyka már ellepte az internetet, mielőtt ő egyáltalán értesült róla. A produkciós cég egyik munkatársa hívta fel, onnan tudta meg a dolgot. Gyorsan megnézte hát a hírhedt videót, majd, hogy képpen legyen, elolvasta az Evangeline Staverton-Lynchről írt újságcikkeket.

Mire Londonban ért, már kívül-belül ismerte a nagy vihart kavart ügy minden részletét. Ha nem sikerül megoldást találni, itt bizony fejek fognak hullani, gondolta. Pontosabban egy fej. S ebben az esetben az sem számít, hogy egész csinos fejcskéről van szó.

A találkozás reggelén Evie dacosan felszegett fejjel ült be az autóba az ügynöke mellé. A haja és a sminkje tökéletes volt. Ibolyaszín kosztümöt választott, mert ez volt az a ruhadarab, mely a legtávolabb állt a szerény fekete rongytól, melynek viselését – megbánása jeleként – elvárták volna tőle. Napok óta nem aludt, így elég ideje maradt az előkészületekre. Korrektorral eltüntette a szemé alatti karikákat, s ibolyaszín rúzszt kent az ajkára. Tapasztalatból tudta: a bűnbánó magatartás ilyenkor nem segít. Dacosnak és támadónak kell lenni.

A tépelődő, félénk énje remegő hangon bocsánatot kért volna Jacktól, aztán visszamenekült volna a lakásába Chelsea-be, s ott is maradt volna élete végig. De nem akart hallgatni erre az Evie-re. Ez a lány, bár már eltelt húsz év, még mindig az anyukája után sóvárgott. Ez az Evie annak idején hazaszökött a bentlakásos iskolából, s mindent megtett volna azért, hogy beférkőzzön az apja szívébe. Ám hiába próbálkozott. A férfi kezdetben egykedvűen bánt vele, közömbössége idővel hideg elutasítássá változott. Egyre vadabb és megbotránkoztatóbb dolgokat kellett tennie azért, hogy az apja egyáltalán tudomást vegyen a létezéséről. Meg kell hagyni, ebben elég találékony volt.

Az apja soha nem ment volna el a színházi előadásra vagy bármilyen más iskolai programra, melyben a lánya szerepelt, ám azonnal felbukkant, mindig katonai uniformist viselve, ha a lánya rossz fát tett a tűzre. Ezért hát Evie egyre gyakrabban bújt a gonosz szerepébe; a végén már tökéletesre csiszolta a nemtörődöm, megátalkodott kamaszlány figuráját. Ilyen színészi rutin mellett Jack Trent sem jelenthet kihívást. Egy dolog biztos: nem fog előtte meghunyászkodni.

Hideg, de napos tavaszi reggel volt. Tökéletesen alkalmas idő a délelőtti vásárolgatásra és kávézásra. Igaz, nagy esély van rá, hogy egy feldühödött nyugdíjas az arcába lötytintse az italát. Jack Trent vegyes összetételű rajongótáborral rendelkezett. Az idősek éppúgy imádták, mint a fiatalok. Valószínűleg minden sarkon ott vannak, s alig várják, hogy bosszút álljanak a kedvencüket ért támadásért, gondolta.

– A *Miss Knightsbridge* vezető producerével meg néhány csapattal találkozunk – tájékoztatta Chester, miközben az autó átvágta magát a forgalmas belvárosi utcákon. – Értékeljük a helyzetet, és megbeszéljük a lehetőségeket.

– Úgy érted, ki akarnak rúgni.

Az ügynöke vészjóslo hallgatásba burkolózott, ezért Evie inkább nem kérdezősködött tovább.

Megérkeztek, s átvágtak a Purple Productions irodaépületének előcsarnokán. A falakat a legsikeresebb tévés produkciók plakátjai díszítették. Evie műsoráról is volt kép: bevásárlószatyrokkal megrakva, mosolyogva sétál a forgalmas utcán. Néhány méterrel távolabb megpillantotta Jack Trent műsorplakátját: mellig érő vízben, kezében bozótvágó késsel áll; az arca, haja tiszta sár. Evie gyomra összerándult az idegességtől.

Elhaladtak a recepciós pult mellett. A hátában érezte a nők gyűlölködő tekintetét. Egyre biztosabb volt abban, hogy nem tárgyalás, hanem lincselés vár rá. Bárcsak tartotta volna a száját abban az átkozott étteremben!

A tárgyalóba lépve rögtön megértette, miért néztek rá olyan szúrós szemmel a recepción. Jack Trent ült az asztal egyik végén. Hintázott a széken, s közben olyan pillantásokkal méregette, mintha fel akarná nyársalni a tekintetével.

Evie lába alól kiszaladt a talaj, hirtelen elszállt a bátorsága. Néhányszor már látta Jack Trent műsorát, s az itt-ott megjelent fotókból is ismerte a férfit, ám a valóság mindent felülmúlt. Még nem látott ilyen széles vállakat. Jack méretre készült, sötét öltönyt viselt. Halványbarna haját rövidre vágatta, arcának bal felén kis forradás húzódott. A bőrét aranybarnára sütötte a nap. Látszott, hogy egész nap a szabadban tartózkodik, és sosem használ naptejet. A szeme zölden ragyogott. Ha más körülmények között találkozna, Evie valószínűleg elolvad a tekintetétől. Jack Trent látványa valóságos örömnep volt a szépségre áhítozó női szem számára. Persze csak akkor, ha valaki vonzónak tartja a jéghideg katonatípust.

Evie nem tartozott ebbe a csoportba.

Az asztal körül a *Miss Knightsbridge* produkciós csapata ült. Ellenséges pillantásokkal méregették a lányt. Evie ökölbe szorította a kezét, és kerülte a szemkontaktust.

Négyszemközt beszélgetett valakivel, s közben tett egy oda nem illő megjegyzést. Tévedés volt, semmi több. Nem érdemli meg, hogy emiatt cserben hagyják. Úgy döntött, nem mutatja ki, mennyire felkavarta ez az egész. Bátor lesz és szemtelen, mint mindig.

A vér mégis az arcába szökött, s a biztonság kedvéért az ajtó melletti széket foglalta el. Sosem tudhatja az ember: talán nem sikerül fenntartani a látszatot. Akkor kimenekül a szobából, s meg sem áll a lakásáig. Aztán bezárkózik, és soha többé nem lép ki az utcára.

Jack Trent elnézte Evie-t, amint büszkén felszegett fejjel becsattog a szobába. Méz- és karamellszínű haja lágy hullámokban omlott a vállára. Szívesen beletúrt volna abba a hajzuhatagba. Biztos minden második nap a fodrásznál ül, gondolta. Nagy, babakék szemekkel nézett a világba, formás orrán néhány szeplő díszelgett. Az ajka telt volt, érzéki – és ibolyaszínű. A tökéletes angol szépség, gondolta Jack. Magas és nagyon karcsú, az előnyös kosztüm kiemeli tökéletes alakját. Az interneten már látott képeket róla. Az egyik felvételen nem viselt mást, csak egy tangabugyit, no meg a kötelező bájmosolyt.

Nehezen ment, de elfordította a lányról a tekintetét. Eszébe jutott, mennyi bosszúságot okozott rosszindulatú mondataival.

– Jack, ezt itt Evangeline Staverton-Lynch – mondta az egyik PR-es.

A férfi nagy levegőt vett, és jelentőségteljesen Evie-re pillantott. Ám a babakék szemekben nyomát sem látta megbánásnak. Ádáz, szemtelen tekintet nézett vissza rá. Ez is csak egy afféle